

आहार्यैस्वधर्मैर्गार्जनीयं तस्य च प्रयोजनं यष्टव्यमित्युक्तं ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ननु परद्रव्यापहारे दोषोऽस्तीत्याशङ्क्याह कृत्स्नामिति यदेवधनं राजानोऽन्यतः परस्मादाददेतदेव तेषां श्रेयः श्रेयस्करं अन्यथा अ
नपक्तं अपकारवर्जितं धनं राज्ञानां स्येवेत्यर्थः यज्ञार्थं पशुबीजादिव धादिव परद्रव्यापहारादपिराज्ञानदोषोऽस्तीति भावः ॥ ३० ॥ ३१ ॥ निरुध्यते उल्लङ्घनेन कीर्त्यते स्यंदंति प्रसवंति ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ किं
च परचित्तापहारीस्य परोद्धरणार्थं एवेत्याह येषामिति येषां मांडलिकानां प्रजादीनां च द्रव्यापहाराज्जायजते ते सर्वे तद्वभृथे पूता भवन्तीत्यन्वयः ॥ ३५ ॥ विश्वरूप इति ब्रह्मणि ब्राह्मणमालभत इत्यादिशास्त्रात् ब्रा
ह्मणादीनां भूतानां च स्वदेहस्य च होमः यज्ञार्थं क्रियते तत्र कियान्द्रव्यापहारादिति भावः ॥ ३६ ॥ एवमनादिरनंतश्चायं यज्ञियः पंथा इत्याह शाश्वत इति दाशरथः एकः पशुः द्वौ पत्नीयजमानौ त्रयो वेदाश्चत्वार

अध्येतव्या त्रयी नित्यं भवितव्यं विपश्चिता ॥ सर्वथा धनमाहार्यं यष्टव्यं चापि यत्नतः ॥ २७ ॥ द्रोहो वैरवामानि दिवि स्थानानि सर्वशः ॥ द्रोहादिकमन्यज्ज्ञातीनां गृ
ह्यं ते ये न देवताः ॥ २८ ॥ इति देवाव्यवसिता वेदवादाश्च शाश्वताः ॥ अधीयंते ध्यापयंते यजंते याजयंति च ॥ २९ ॥ कृत्स्नं ते देवतच्छ्रेयो यद्रूप्याददेतेन्यतः ॥ नप
क्ष्यामो न पुरुतं धनं किंचित्कचिद्वयं ॥ ३० ॥ एवमेव हि राजानो यजंति पृथिवीमिमां ॥ जित्वा मम यं ब्रुवते पुत्रा इव पितुर्धनं ॥ ३१ ॥ राजर्षयोऽपि ते स्वर्ग्यायिर्मर्त्ये
षां निरुच्यते ॥ यथैव पूर्णा दुदधेः स्यंदंत्यापो दिशो दश ॥ ३२ ॥ एवं राजकुलाद्विस्तृथिर्वीप्रतिष्ठति ॥ आसीदियं दिलीपस्य नृगस्य नहुषस्य च ॥ ३३ ॥ अंबरी
षस्य मां धातुः पृथिवी सत्त्वयि स्थिता ॥ सत्त्वां द्रव्यमयो यज्ञः संप्राप्तः सर्वदक्षिणः ॥ ३४ ॥ तंचेन्न यजसे राजन्नासस्त्वं राज्यं किल्बिषं ॥ येषां राजाश्वमेधेन यजते
दक्षिणावता ॥ ३५ ॥ उपेत्य तस्यावभृथे पूताः सर्वे भवंति ते ॥ विश्वरूपो महो देवः सर्वमेधे महामखे ॥ जुहाव सर्वभूतानि तथैवात्मानमात्मना ॥ ३६ ॥ शाश्वतोऽ
यं भूतिपथो नास्यंतमनुशुश्रुम ॥ महान् दाशरथः पंथामाराजन्कुपयंगमः ॥ ३७ ॥ इ० म० शां० रा० अर्जुनवाक्ये अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥ युधिष्ठिर उ
वाच मुहूर्ततावेदकाग्रो मनः श्रोत्रैर्नतरात्मनि ॥ धारयन्नपि तच्छ्रुत्वा रोचेतवचनं मम ॥ १ ॥ साधुगम्य महं मार्गं न जानातु त्वत्कृते पुनः ॥ गच्छेयं तद्गमिष्यामि हि
त्वा ग्राभ्यसुखान्युत ॥ २ ॥ क्षेम्यश्चैकाकिना गम्यः पंथाकोऽस्तीति पृच्छमां ॥ अथवानेच्छसि प्रष्टुमपृच्छन्नपि मे शृणु ॥ ३ ॥ हित्वा ग्राभ्यसुखाचारं तप्यमानो
महत्तपः ॥ अरण्ये फलमूलाशी चरिष्यामि नृगैः सह ॥ ४ ॥ ऋत्विज इति दशरथाश्वप्रचरं तियस्मिन्सदशरथः स एव दाशरथः ॥ ३७ ॥ इति शां० रा० नै० भा० अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥
मुहूर्तमिति त्वमपि मुक्तं निवृत्तिमार्गमपिश्रुत्वा मुहूर्तं नतरात्मनि तद्वयं पुंडरीकमनः श्रोत्रे बाह्याभ्यंतरकरणे धारयन् स्थिरीकुर्वंस्तावदादौ एकापो भवेति शेषः पश्चान्मम वचनं तु भ्यरोचेत त्वद्वचने भवेत् अंतर्मुखस्यै
व निवृत्तिमार्गं इष्टेन बहिर्मुखस्येति भावः श्रोत्रैरिति संधिर्गर्षः ॥ १ ॥ साध्विति उत अपि ग्राभ्यसुखानि हित्वा साधुगम्यं मार्गं गच्छेयं न पुनस्तत्कृते जानातु तत्तत्साधुगम्यं किरिष्यामि ॥ २ ॥ राज्यमेव सा
धुगम्यो मार्ग इति चेत्तत्राह क्षेम्य इति ॥ ३ ॥ तत्र तावद्वनस्थ यमननुष्ठास्यामीत्याह हित्वेत्यादिना ॥ ४ ॥